

XV.

Igaz-e hogy a nemzetiségeknek engedett teljes szabadság az ország fennállását veszélyezteti?

A befolyás, melyet az 1848-iki törvényekben kimondott jogegyenlőségnek elve helyhatósági szerkezetünk mellett azon nemzetiségeknek állására gyakorolni fogna, melyek elébb, – míg a politikai jogoknak élvezete a nemességre vala szorítva, – abból nagyrészt kizárattak: magában világos; s habár a vélemény, mely szerint az egyes nemzetiségek állása csak az ország territorialis felosztása által biztosítható, most is követőkre talál: naponként növekedik azoknak száma, kik nem személyes, hanem nemzetiségi érdekeiket tartva szemök előtt, belátják: hogy ezeknek előmozdítása nem az egyes nemzetiségeknek adott privilegiumoktól, hanem attól függ, hogy az ország minden polgárainak egyéni szabadsága biztosíthatván, közigazgatásunk s politikai jogaink gyakorlata ugy szerveztessék, hogy az országban lakó nemzetiségeknek mindegyike kört találjon, melynek határai között saját nemzetiségét szabadon kifejtthesse.

Kevésbé világosak e rendszernek előnyei, ha azt a magyar nemzetiség vagy az ország általános érdekeinek szempontjából tekintjük; s én nem bámulom, ha, – főképp az utóbbi tekintetben – aggodalmak nyilvánulnak s a nemzetiségeknek adott teljes szabadság sokak előtt e haza jövőjére veszélyesnek látszik.

E veszélyek léteznek és senki, ki helyzetünket s azon irányt tekinti melyet a nemzetiségi mozgalmak követnek: nem vonhatja kétségbe azoknak komolyságát, csak hogy e veszélyek létezése azon irány követése ellen, melyet a nemzetiségi kérdés megoldására egyedül czélszerűnek tartok, – fel nem hozható s pedig azért: mert e veszélyek helyzetünk szükséges következtetései, és most, miután a jogegyenlőségnek elve elfogadtatott, ki nem kerülhetők, s mert ha e veszélyeknek óvszere létezik, ez épen csak a nemzetiségeknek adott szabadságban található.

Mi az elsőt illeti: állításom magában világos. – Miután az 1848-iki törvények a politikai jogok gyakorlatát az ország minden lakóira kiterjesztették, a lelkesedés mellett, mely hazánk minden lakói között, saját nemzetiségök iránt mutatkozik, biztosan föltehetjük: hogy azoknak mindegyike állását saját nemzetiségének érdekében fogja felhasználni.

Elfogultság nélkül tekintve helyzetünket azonban, könnyen meggyőződhetünk a másodikról is.

Megengedem, hogy a veszélyek, melyek a jogegyenlőség elvének elismeréséből hazánkra s a magyar nemzetiségre háramlottak oly súlyosakká csak azon szabadság által válnak, melyet közigazgatási szervezetünk minden nemzetiségnek, saját céljainak köve-

tésére biztosít, s elismerem, hogy ha a politikai szabadság oly formákban állapittatik meg, minők Franciaországban a császárság előtt divatoztak, a törvényhozási majoritás abszolút hatalma s az annak felelős centralisált közigazgatás, a magyar nemzetiséget oly kedvezményekben részesíthetné, minőket az eddig soha nem élvezett; de ha elvonatkozunk is a nehézségektől, melyekkel a szigorú administratív centralisatio elveinek keresztülvitele hazánkban járna: vajjon ezen kedvezések, melyekben a magyar nemzetiség részesülne, biztosíthatják-e a magyar államot?

Tegyük fel, hogy mindaz eléretett mit e nézet legtulzóbb pártolói kívánatosnak tartanak. Törvényhozás, melynek többsége az ország közügyeinek elhatározásában korlátlan hatalommal bír; közigazgatás, mely a legszigorúbb centralisatio elvei szerint rendeztetett s hogy e törvényhozás majoritása a magyar nemzetiség suprematiája mellett buzog, s a közigazgatás mindazon hatalmat, melyet a legtökéletesebb admistrationalis gépezet kezébe ad, ezen érdekében használja fel, – s vajjon mit értünk el? Elérhetjük, hogy a nemzetiségek szabad mozgását a községben s megyékben megakadályoztatván a hangokat elnémitjük, melyek most némelyeket annyi félelemmel töltöttek el; elérhetjük, hogy az összes nevelést a kormány kezében központosítva, azt saját nyelvünk terjesztésére eszközül használhatjuk; de azt: hogy az országban létező különböző nemzetiségek egyéniségöknek öntudatát elveszítsék, hogy saját nemzetiségökért ne lelkesüljenek: azt ezen úton ép úgy nem fogjuk elérni, mint mások, kik azt a magyar nemzetiség irányában ugyanezen eszközökkel

megkísérték; s az eredmény, melyre számolhatunk csak abban áll, hogy a mozgalom, melyet közéletünk felszínéről leszoritánk annál mélyebben gyakorolja hatását; s azon ellentét, mely most a magyar nyelv ellen létezik, a magyar állam a haza egy-sége elleni ellentétté változnék által.

Ha tehát a nemzetiségi mozgalom hazánkat veszélylyel fenyegeti, és csakugyan erős tényezők léteznek, melyek államunk felbontásán működnek; ha azon vonzerő, melyet a közös nemzetiség hazánk lakóinak egy részére gyakorol, erősebb azon kötelekek-nél, melyekkel egy ezredéves együttlétt e hon polgárait egybefűzte: meg lehetünk győződve arról is, hogy ily viszonyok alatt azon erő, melyet a leg-tökéletesebb közigazgatási gépezet a kormánynak kezébe ad, az állam megoltalmazására elégtelennek fog bém bizonyulni; s hogy a hivatalos nyelvnek egy-sége, habár azt az utolsó község jegyzőkönyvéig vittük is keresztül s a tisztviselőknek roppant serege az országnak egységét nem fogják fentartani. – – Ily veszélyekkel szemközt más óvszerekre, ily feladásnak megoldásánál más eszközökre van szükségünk s én csak egyet ismerek, mely e feladás nagyságának megfelelne, s ez abban áll: hogy hazánk különböző nemzetiségeinek méltányos igényeit kielégít-sük s így azon okokat háritsuk el, melyek e moz-galmat előidézték.

Épen mert a nemzetiségi mozgalom nem – mint azt némelyek talán hiszik – egyesek fondorkodásai által idéztetett elő, mert az nem mesterséges izgatás eredménye; azért oly lépések, melyek által a mozga-lom egyes szóvivőinek követeléseit teljesülnek, vagy a

szellemeiben létező nyugtalanságnak jelenségei mester-ségesen elnyomatnak: e mozgalmat megszüntetni nem fogják. – Korunk nemzetiségi törekvései csak azon nagy mozgalomnak egyik ágát képezik, mely a szabadság s jogegyenlőség elveinek létesítésére a reformációval a vallás terén megkezdődött s azóta tovább folyik, s e mozgalom, mint a vallás körében s mindenütt, hol az egyszer megkezdődött, úgy a nemzetiségi kérdés terén is, csak akkor szünhetik meg, ha annak célja a lehetőségig eléretett; s bármi nagyok az áldozatok, melyek tőlünk, kik magunkat eddig e hazában uralkodó nemzetnek tartottuk, kivántatnak, bizonyos: hogy azon veszélyeket, melyekkel a nemzetiség kérdése hazánkat fenyegeti, csak így kerülhetjük ki.

Jól tudom, vannak elegen, kik a nemzetiségi lelkesedésről nagy megvetéssel szólnak s azt oly valaminek tekintik, mi csak néhány év óta vált fontossá, ephemer tüneménynek, mely, miként rögtön támadt, úgy el is fog enyészni, annyival inkább, miután a demokratiai elveknek hatalma, nagyobb államok fennállásának szüksége, a közlekedések könnyűsége s gyorsasága, egy szóval egész civilizatióink jelen iránya, az egyes, főkép kisebb nemzetiségek különállásának nem kedvező; s én megengedem, hogy jöhetnek idők midőn utódaink jelen lelkesedésünket a nemzetiség mellett ép oly kevésbé fogják érteni, mint mi azt, mely a XI. és XII-ik században fél Európát a szent sirhoz vezette; de ha megengedjük is, hogy a nemzetiségi kérdés talán már egy fél század után azon legyőzött álláspontok közé soroztatik, melyekre az emberek sajnálattal tekintenek vissza: annyi bizonyos, hogy századunk első felének legfontosabb ese-

ményei a nemzetiségi elv befolyása által idéztettek elő; s hogy valamint az első francia császárság hatalma nem a kormányok bölcsességén, hanem a spanyol, orosz s német nemzet lelkesedésén tört meg: úgy a jelenben s legközelebb jövőnkben a nemzetiségi elv elhatározó befolyást fog gyakorolni mindazon országok kifejlődésére, melyekben az fölmerült.

A nemzetiségi eszme természeténél fogva nem forradalmi eszme, sőt a mennyiben az nagyrészt a történelmen alapszik s a nép erkölcsével összeköttetésben áll, inkább az ellenkező irányban hat, s ha ennek a jelenkorban ellenkezőjét tapasztaltuk, ennek oka egyedül azon állásban kereshető, melyet egyes államok a nemzetiségekkel szemközt elfoglaltak, ellenségesen lépve fel az iránt, minek e század leforgása alatt fenntartásukat köszönték. Ez történt s fog történni kétségen kívül hazánkban is; s ha az ország egységének nevében oly követeléseket állítunk föl, melyek az egyes nemzetiségeket kifejlődésökben akadályozzák, ha elfeledjük, hogy az emberek a legnagyobb igazságtalanságot könnyebben tűrik el, mint oly állapotot, mely nekik naponként kisebb de szüntelen-alkalmatlanságokat okoz s hogy ezért vexatorius közigazgatás a legnagyobb despotionál több ellen-szenvet idéz elő; ha a befolyást, melyet ezen eszme jelenleg milliók kedélyére gyakorol, ignorálva, vagy azon meggyőződésből indulva ki, hogy az az állam egységével meg nem fér, alkotmányos viszonyainkat, a nemzetiségi érzésekkel ellentétben rendezzük el: ezen érzések, mint eddig, úgy ezentúl veszélyekkel fenyegeti jövőnket. De ép oly bizonyos az is, hogy azon arányban, melyben a nemzetiségi igényeket kielégítve bebizonyítottuk, hogy államunk fennállása az

egyednemzetiségeket nem veszélyeztetni, sőt szabad kifejlődésöknek legerősebb biztosítéka, az, mi veszélyesnek látszott, jövőnk zálogává válik, s azon nehézségek melyekkel küzdünk, állami létünk ellenségei ellen fognak fordulni, s azoknak legyőzése nekik bizonyosan semmivel sem lesz könnyebb mint nekünk volt.

Miután az érzéseket, melyeket a nemzetiségi eszme polgártársaink nagy részében gerjeszt nem nyomhatjuk el, ezen eszme mint eddig, ugy legalább egy ideig ezen túl is, elhatározó befolyást fog gyakorolni minden viszonyainkra: de e befolyásnak módja egészen tőlünk függ; s miután egy részről bizonyos, hogy Europa ezen részében nagyobb állam nem alakulhat, mely több nemzetiségeket nem foglalna magában, s miután a másikról a magyar nemzetiségnek legvérmesebb híve sem ringathatja magát azon reménnyel, hogy a hazánkban lakó különböző nemzetiségeket a magyarba egyhamar beolvasztani lehessen; s miután e szerint bármilyen történet hazánk különböző nemzetiségei a jövőtől nem várhatnak többet, mint hogy saját nemzetiségök kifejlődése az államban biztosítva legyen, s mi magyarok nem kívánhatunk egyebet, mint hogy különböző ajkú polgártársaink közös hívással ragaszkodjanak közös hazájokhoz: azon ellentétek eltávolítására, melyekre a nemzetiségi kérdés hazánkban alkalmat adott, sőt arra hogy a nemzetiségi érzések államunk és szabadságunk legbiztosabb garanciájává váljanak, nem szükséges egyéb: mint hogy fényes ábrándjaink, helyett valóságos helyzetünket tartsuk szemünk előtt s azon vágyakról mondjunk le, melyeknek teljesítését, viszonyainkat higgadtan átgondolva, minmagunk is lehetetlennek ismerjük el.

A választás kezünkben van, de egy kétségtelen s ez az: hogy annak következeit akár jók akár rosszak legyenek, nem egy vagy más nemzetiség, de valamennyien egyiránt fogjuk érzni, s épen érdekeinknek ezen közössége az, miben én e kérdés szerencsés megoldásának zálogát találom.
